Dosarul nr. 2-18666/23 (2-23130579-12-2-11092023-1)

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

Pronunţată public la 27 mai 2024 în mun. Chişinău

Judecătoria Chişinău (sediul Centru)
Instanţa compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Constantin Roșca
Grefier Anastasia Roman și Dorin Toma

cu participarea reclamantului Moraru Mihail, a reprezentantului pârâtului Ministerul Justiției al R.Moldova, angajatul Tulbure Ion, împuternicit în baza procurii nr. 111 din 21.08.2023, valabilă pe un termen de doi ani, precum și în lipsa intervenientului accesoriu Procuratura Generală a R.Moldova, care a solicitat examinarea în absență,

în sediul instanţei, în ședință publică, desfășurată în limba română, în procedură contencioasă a judecat pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de către Moraru Mihail împotriva Ministerului Justiției al R.Moldova, intervenient accesoriu Procuratura Generală a R.Moldova cu privire la repararea prejudiciului moral, precum și compensarea cheltuielilor de judecată,

c o n s t a t ă:

Argumentele participanților la proces:

La 11 septembrie 2023 reclamantul Moraru Mihail a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Procuratura Generală a R.Moldova, prin care a solicitat încasarea din bugetul statului, prin intermediul Ministerului Justiției al R.Moldova, a sumei de 1200000,00 lei cu titlu de compensație pentru prejudiciul moral cauzat ca urmare a tragerii ilegale la răspundere penală, cât și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că la 15 septembrie 2016 în privința acestuia, judecător la Judecătoria Ungheni a fost pornită urmărirea penală în cauza penală nr. ***** pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (5) art. 243 alin. (3) lit. b) din Codul penal, iar la 29 septembrie 2016 Consiliul Superior al Magistraturii prin hotărârea nr. 608/25 a eliberat acordul pentru efectuarea acțiunilor de urmărire penală, precum și de reținere, aducere silită, arestare și percheziție, fiind dispusă și suspendarea reclamantului din funcția de judecător.

La 20 septembrie 2016 prin ordonanța Procuraturii Anticorupție s-a dispus reținerea reclamantului pentru un termen de 72 de ore, iar la 21 septembrie 2016 a fost înaintat demers de aplicare a măsurii preventive sub formă de arest preventiv pentru un termen de 30 zile, demers admis integral prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 22 septembrie 2016, soluție menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2016.

La 13 octombrie 2016 Procuratura Anticorupție a înaintat demers privind prelungirea măsurii preventive sub formă de arest preventiv pentru un termen de 30 de zile, demers admis integral prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 19 octombrie 2016, soluție menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 1 noiembrie 2016.

La 8 noiembrie 2016 Procuratura Anticorupție a înaintat demers privind prelungirea măsurii preventive sub formă de arest preventiv pentru un termen de 30 de zile, demers admis parțial prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 18 noiembrie 2016, fiind prelungit arestul preventiv pentru 20 zile, soluție menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 5 decembrie 2016.

La 2 decembrie 2016 Procuratura Anticorupție a înaintat demers privind prelungirea măsurii preventive sub formă de arest preventiv pentru un termen de 30 de zile, demers admis parțial prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 6 decembrie 2016, fiind prelungit arestul preventiv pentru 20 zile, soluție menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 15 decembrie 2016.

La 23 decembrie 2016 Procuratura Anticorupție a înaintat demers privind prelungirea măsurii preventive sub formă de arest preventiv pentru un termen de 30 de zile, demers admis parțial prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 27 decembrie 2016, fiind prelungit arestul preventiv pentru 25 zile, soluție menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 4 ianuarie 2017.

La 18 ianuarie 2017 Procuratura Anticorupție a înaintat demers privind prelungirea măsurii preventive sub formă de arest preventiv pentru un termen de 30 de zile, demers admis parțial prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 23 ianuarie 2017, fiind prelungit arestul preventiv pentru 20 zile, iar prin decizia Curții de Apel Chișinău din 2 februarie 2017 s-a casat încheierea enunțată fiindu-i aplicată reclamantului măsura preventivă sub forma arestului la domiciliu pe un termen de 25 zile, fiindu-i aplicate restricții și obligațiuni.

La 10 februarie 2017 Procuratura Anticorupție a înaintat demers privind prelungirea măsurii preventive sub formă de arest la domiciliu pentru un termen de 30 de zile, demers admis parțial prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 15 februarie 2017, fiind aplicat arest la domiciliu pentru 25 zile, soluție menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2017.

La 7 martie 2017 Procuratura Anticorupție a înaintat demers privind prelungirea măsurii preventive sub formă de arest la domiciliu pentru un termen de 30 de zile, demers admis integral prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 14 martie 2017.

Ulterior, la 7 aprilie 2017 Procuratura Anticorupție a înaintat demers privind prelungirea măsurii preventive sub formă de arest la domiciliu pentru un termen de 30 de zile, demers admis parțial prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 12 aprilie 2017, fiind înlocuit arestul la domiciliu cu liberarea provizorie sub control judiciar.

În final, prin ordonanța Procuraturii Anticorupție din 30 septembrie 2020 reclamantul a fost scos definitiv de sub urmărire penală din motiv că fapta sa nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (5) art. 243 alin. (3) lit. b) din

Codul penal, cu reabilitarea integrală a reclamantului așa cum prevede legislația procesual penală.

Astfel, reclamantul conchide că s-a aflat pe parcursul a 4 ani sub urmărire penală, fiind învinuit de săvârșirea infracțiunii respective, respectiv a fost tras ilegal la răspundere penală așa cum definește art. 50 din Codul penal, începând cu 20 septembrie 2016 până la 30 septembrie 2020.

Reiterează că în perioada 20 septembrie 2016 - 2 februarie 2017 s-a aflat în detenție, fiindu-i aplicată măsura preventivă sub forma de arest preventiv, în perioada 2 februarie 2017 - 12 aprilie 2017 i s-a aplicat măsura preventivă sub formă de arest la domiciliu, iar în perioada 12 aprilie 2017 - 13 mai 2017 i s-a aplicat măsura preventivă sub formă de liberare sub control judiciar cu interdicția de a nu părăsi țara pentru o perioadă de 30 zile.

Reieșind din situația prezentată, reclamantul consideră că incontestabil i s-au lezat drepturile și libertățile fundamentale, fiindu-i cauzat un prejudiciu moral în urma reținerii ilegale, aplicării ilegale a măsurilor preventive sub formă de arest, de declarația de a nu părăsi localitatea sau țara, tragerii ilegale la răspundere penală, prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, a procuraturii și ale instanțelor judecătorești.

Adaugă că traumele psihice și suferințele fizice provocate de detenție trebuie să fie reparată prin acordarea unor despăgubiri morale și materiale echitabile, de natură să aducă deplină satisfacție pentru suferințele psihice și fizice suportate, atât pe perioada detenției cât și ulterior, ca urmare a unor serii de consecințe negative, în sensul izolării reclamantului de colectivitate și familie, atingere gravă adusă onoarei și demnității, reputației profesionale ca urmare a dezaprobării publice, precum și sentimentul de frustrare accentuat creat de dezumanizare și de afectare a personalității sale.

Menționează că aceste suferințe psihice, precum frica, tristețea, neliniștea, depresia, stresul și atacurile de panică îndurată pe perioada detenției, în mod direct a influențat și continuă să influențeze asupra calității vieții reclamantului, astfel încât și la moment întâmpină diverse afecțiuni și tulburări de sănătate, inclusiv, arestarea sa și faptul aflării sub urmărire penală a fost mediatizată de sursele mass-media pe întreaga țară, și până în prezent orice persoană poate accesa sursele electronice, unde s-a mediatizat faptul arestării sale, inclusiv datele de identitate.

Referitor la argumentarea cuantumului compensației pentru prejudiciul moral cauzat, ce necesită de a fi încasat din contul statului în beneficiul său, ca urmare a tragerii ilegale la răspundere penală, a detenției ilegale, a aplicării ilegale a măsurii preventive sub formă de control judiciar cu interdicția de a nu părăsi țara, face referire la Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 8 din 24 decembrie 2012 cu privire la examinarea litigiilor privind repararea prejudiciului moral și material cauzat persoanelor deținute prin violarea art. 3, 5, 8 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, și practica judiciară conexă cauzei.

Astfel, solicită încasarea din contul bugetului de stat a sumei în mărime de 1200000,00 lei, cu titlu de compensație pentru prejudiciul moral cauzat ca urmare a tragerii ilegale la răspundere penală, a detenției ilegale, a aplicării ilegale a măsurii preventive sub formă de control judiciar cu interdicția de a nu părăsi țara.

Prin intermediul Secţiei de evidenţă şi documentare procesuală a Judecătoriei Chişinău (sediul Centru) a fost înregistrată referinţa depusă de reprezentantul intervenientului accesoriu Procuratura Generală – procurorul Irina Gheorghiştean prin care a solicitat respingerea acţiunii înaintate, ca fiind neîntemeiată, (f.d. 226-229, volumul I).

Cu privire la netemeinicia acțiunii, intervenientul accesoriu a declarat că în cazul din speță nu sunt întrunite condițiile legale, or, cazurile în care se repară prejudiciul material și moral cauzat prin acțiunile organelor de urmărire penală, ale procuraturii și instanțelor judecătorești, sunt exhaustive în situațiile prevăzute de art. 3 din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998.

La caz, menționează că în privința reclamantului a fost pornită urmărirea penală în septembrie 2016 în două cauze penale distincte, una dintre care este acuzația penală menționată în cererea de chemare în judecată (nr. *****), pornită la 15 septembrie 2016 pe acuzațiile aduse reclamantului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 42, 243 alin. (3) lit. b) din Codul penal, în temeiul autosesizării procurorului urmare a informației parvenite inclusiv de la Serviciul de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, pe faptul spălării banilor în proporții deosebit de mari cu implicarea mai multor persoane cu funcții publice, judecători, executori judecătorești, precum și al instituției bancare B.C. „Moldinconbank" S.A.

Suplimentar celor indicate în cererea de chemare în judecată, intervenientul accesoriu concretizează că cea de-a doua cauză penală, cu numărul 20169788179 pornită la 29 septembrie 2016 de către Procurorul General interimar, în temeiul bănuielii rezonabile de comitere a infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (2) lit. c) din Codul penal, pe faptul pronunțării cu bună-știință de către ex-judecătorul Moraru Mihail a unei/unor hotărâri contrare legii, acțiuni soldate cu urmări grave, iar ulterior la 24 octombrie 2016 aceste două cauze penale indicate mai sus ar fi fost conexate într-o procedură unică, cu atribuirea numărului *****.

Atrage atenția instanței că reclamantul intenționat ar fi omis să comunice/indice în cererea de chemare în judecată, un fapt cert și indubitabil de adevărat, și anume că: măsurile preventive au fost aplicate în privința sa, anume în cauza penală în care a fost investigate de către organul de urmărire penală pe ambele capete de acuzare, astfel, în temeiul prevederilor Legii nr. 1545/1998 privind aplicarea pretins ilegală a măsurilor preventive în privința reclamantului, ar necesita să fie privită în ansamblu, inclusiv prin prisma acuzațiilor aduse de comiterea și a infracțiunii prevăzute de art. 307 din Codul penal.

Adaugă că actualmente, cauza penală disjunsă din dosarul de bază, și anume pe acuzațiile de săvârșite a infracțiunii prevăzute la art. 307 din Codul penal, s-ar afla la faza de examinare judecătorească în fond, fiind expediată cu rechizitoriul în instanța de judecată, astfel că cauza penală pe acest capăt de acuzare în privința inculpatului Moraru Mihail ar fi încă la faza de examinare în instanță, nefiind pronunțată o sentință în acest sens.

Consideră intervenientul accesoriu că măsurile preventive și demersul de suspendare din funcție a magistratului vizat, dar și pretinsele suferințe psihice/morale

suportate ar urma să fie apreciat doar în ansamblu, reieșind din existența ambelor cauze penale (conexate la acel moment într-o procedură unică), una dintre care, s-a finalizat cu expedierea cauzei în instanța de judecată pentru examinare în fond, nefiind până la această etapă pronunțată o soluție pe caz, în acest sens, evaluarea compensației băneşti în sumă de 1200000,00 lei, pentru pretinsul prejudiciul moral cauzat, nu este unul plauzibil și nici justificat sau întemeiat.

Menționează că urmărirea penală în ambele cauze/acuzații penale vizând acțiunile ex-judecătorului Mihail Moraru s-au desfășurat concomitent pe parcursul anilor 2016-2017, respectiv orice distincție aferent suportării suferințelor sau cauzării prejudiciului moral doar pe una dintre spețe/capăt de acuzare, ar fi o abordare absolut eronată.

Invocă prevederile art. 50 din Codul penal și susține că în privința reclamantului nu a fost emisă o sentință și nici nu se atestă recunoașterea culpabilă/vinovată a numitului Moraru Mihail, mai mult, în conformitate cu jurisprudența CtEDO, organul de urmărire penală, justificat a întreprins toate măsurile procedurale pe marginea cauzei penale, în cadrul căreia reclamantul a avut calitatea de bănuit și învinuit, or în privința acestuia există o bănuială rezonabilă că s-a comis o infracțiune.

Conchide intervenientul accesoriu că ținându-se cont de faptul că și alte acțiuni ilicite ale reclamantului au constituit obiectul examinării a unui proces penal conex, în care la moment nu există o sentință/hotărâre definitivă, iar la cazul din speță nu există nici o constatare privind ilegalitatea dispunerii suspendării din funcție sau tragerii la răspunderea penală, cât și aferent aplicării măsurilor preventive invocate, solicită respingerea ca nefondată a cererii de chemare în judecată.

În cadrul ședinței de judecată din 30 noiembrie 2023 reprezentantul pârâtului Ministerului Justiției – Daniel Pantea a depus referința, prin care a solicitat respingerea acțiunii înaintate, ca fiind neîntemeiată, (f.d. 35-39, volumul II)

Cu privire la netemeinicia acțiunii, pârâtul a declarat că reieșind din practica judiciară națională, statul răspunde eventual patrimonial pentru prejudiciul adus persoanei prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și instanțelor judecătorești, condițiile de răspundere realizându-se potrivit Legii nr. 1545/1998.

Respectiv, coroborând normele legale și circumstanțele cauzei, partea pârâtă constată că în privința reclamantului Mihail Moraru ar fi fost emisă ordonanță de scoatere de sub urmărire penală, și chiar dacă în privința acestuia a fost emisă această ordonanță, prin prisma legii persoana are dreptul să solicite despăgubire în situația când aceasta a fost recunoscută în calitate de învinuit, fiind condamnată, iar ulterior în privința sa a fost emisă sentință de achitare, considerând că doar în atare situație se poate invoca că persoana fost într-adevăr trasă la răspundere penală.

Invocă pârâta prevederile art. 50 din Codul penal, susținând că în privința reclamantului nu a fost emisă o sentință de condamnare, mai mult, consideră că pentru a fi în prezența unei acțiuni civile întemeiate, nu ar fi suficient de a fi întrunite doar prevederile art. 6 din Legea 1545/1998, ci și prevederile art. 3 alin. (1) din aceeași lege, motiv din care acțiunea ar fi neîntemeiată deoarece nu orice acțiune a organelor de drept și judecătorești atrage răspundere statului, la caz, în lipsa unor constatări privind ilegalitatea măsurilor întreprinse de către organul de urmărire penală.

Menționează pârâta că pe durata acțiunilor procesuale aferente cauzei penale, reclamantului nu i-ar fi fost încălcate drepturile procesuale, iar la materialele cauze nu ar exista o probă concludentă în confirmarea faptului că actele procedurale emise în privința reclamantului de către organele de drept ar fi calificate ca ilegale. Respectiv, organul de urmărire penală ar fi avut obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă a circumstanțelor invocate în actul de sesizare, de a constata atât circumstanțele care dovedesc vinovăția, cât și cele care dezvinovățesc, precum și circumstanțele care atenuează sau agravează răspunderea penală.

Referitor la pretenția reclamantului privind încasarea prejudiciului moral, o consideră nefondată, or în circumstanțele în care acțiunea civilă nu ar întruni toate condițiile de aplicabilitate conform Legii nr. 1545/1998, nu ar exista nici temei legal de a solicita încasarea eventualului prejudiciu, pretins a fi suportat, prezentând în acest sens jurisprudență națională relevantă cazului.

În cadrul ședinței de judecată, reclamantul Moraru Mihail a susținut cererea de chemare în judecată din motivele de fapt și de drept indicate, solicitând admiterea acesteia.

În cadrul ședinței de judecată, reprezentantul pârâtului Ministerul Justiției al R.Moldova, Tulbure Ion a solicitat respingerea acțiunii pe motivele invocate în referință.

Intervenientul accesoriu Procuratura Generală, fiind citat legal referitor la locul, data și ora petrecerii ședinței de judecată nu a delegat un reprezentant pentru a participa în cadrul ședinței de judecată, însă prin referința depusă a solicitat respingerea acțiunii, respectiv potrivit art. 206 alin. (5) din Codul de procedură civilă, instanța de judecată a considerat posibilă examinarea cauzei în absența acestuia.

Aprecierea instanței de judecată:

Audiind explicațiile participanților la proces, studiind materialele dosarului, administrând probatoriul cauzei în raport cu pretențiile înaintate și obiecțiile formulate, instanța de judecată consideră că acțiunea este parțial întemeiată și urmează a fi admisă în parte, din următoarele considerente.

Conform art. 117 alin. (1) din Codul de procedură civilă, probe în pricini civile sânt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanțelor ce justifică pretențiile și obiecțiile părților, precum și altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a pricinii.

Potrivit art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Conform art. 121 din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească reține spre examinare și cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului.

Iar, în conformitate cu prevederile art. 130 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea

mult aspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

Din materialele dosarului rezultă că la 15 septembrie 2016 în privința reclamantului Moraru Mihail, ex-judecător la Judecătoria Ungheni a fost pornită urmărirea penală pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (5), art. 243 alin. (3) lit. b) din Codul penal, iar, la 29 septembrie 2016 Consiliul Superior al Magistraturii, prin hotărârea nr. 608/25 a eliberat acordul pentru efectuarea acțiunilor de urmărire penală, precum și de reținere, aducere silită, arestare și percheziție, fiind dispusă și suspendarea reclamantului din funcția de judecător, (f.d. 16-17, 18-19, volumul I).

La 29 septembrie 2016, prin ordonanța Procuraturii Anticorupție s-a dispus reținerea reclamantului pentru un termen de 72 de ore, iar, la 21 septembrie 2016 a fost înaintat demers de aplicare a măsurii preventive sub formă de arest preventiv pentru un termen de 30 zile, demers admis integral prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 22 septembrie 2016, soluție menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2016, (f.d. 20-21, 22-28, 31-35, 40-43 volumul I).

La 13 octombrie 2016 Procuratura Anticorupție a înaintat demers privind prelungirea măsurii preventive sub formă de arest preventiv pentru un termen de 30 de zile, demers admis integral prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 19 octombrie 2016, soluție menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 1 noiembrie 2016, (f.d. 44-50, 51-52 verso, 56-59, volumul I).

La 8 noiembrie 2016 Procuratura Anticorupție a înaintat demers privind prelungirea măsurii preventive sub formă de arest preventiv pentru un termen de 30 de zile, demers admis parțial prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 18 noiembrie 2016, fiind prelungit arestul preventiv pentru 20 zile, soluție menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 5 decembrie 2016, (f.d. 60-66, 71-74, 78-83 verso, volumul I).

La 2 decembrie 2016 Procuratura Anticorupție a înaintat demers privind prelungirea măsurii preventive sub formă de arest preventiv pentru un termen de 30 de zile, demers admis parțial prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 6 decembrie 2016, fiind prelungit arestul preventiv pentru 20 zile, soluție menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 15 decembrie 2016, (f.d. 84-90, 91-98, 102-108, volumul I).

La 23 decembrie 2016 Procuratura Anticorupție a înaintat demers privind prelungirea măsurii preventive sub formă de arest preventiv pentru un termen de 30 de zile, demers admis parțial prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 27 decembrie 2016, fiind prelungit arestul preventiv pentru 25 zile, soluție menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 4 ianuarie 2017, (f.d. 109-115, 116-122, 126-131, volumul I).

La 18 ianuarie 2017 Procuratura Anticorupție a înaintat demers privind prelungirea măsurii preventive sub formă de arest preventiv pentru un termen de 30 de zile, demers admis parțial prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 23 ianuarie 2017, fiind prelungit arestul preventiv pentru 20 zile, iar prin decizia Curții de Apel Chișinău din 2 februarie 2017 s-a casat încheierea enunțată fiindu-i aplicată reclamantului măsura preventivă sub forma arestului la domiciliu pe un termen de 25 zile, fiindu-i aplicate restricții și obligațiuni, (f.d. 132-139, 143-150, 151-158, volumul I).

La 10 februarie 2017 Procuratura Anticorupție a înaintat demers privind prelungirea măsurii preventive sub formă de arest la domiciliu pentru un termen de 30 de zile, demers admis parțial prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 15 februarie 2017, fiind aplicat arest la domiciliu pentru 25 zile, soluție menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2017, (f.d. 163-169, 170-173, 177-185, volumul I).

La 7 martie 2017 Procuratura Anticorupție a înaintat demers privind prelungirea măsurii preventive sub formă de arest la domiciliu pentru un termen de 30 de zile, demers admis integral prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 14 martie 2017, (f.d. 185-192, 193-200, volumul I).

La 7 aprilie 2017 Procuratura Anticorupție a înaintat demers privind prelungirea măsurii preventive sub formă de arest la domiciliu pentru un termen de 30 de zile, demers admis parțial prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 12 aprilie 2017, fiind înlocuit arestul la domiciliu cu liberarea provizorie sub control judiciar, (f.d. 204-210, 211-212, volumul I).

Prin ordonanța Procuraturii Anticorupție din 30 septembrie 2020 reclamantul a fost scos definitiv de sub urmărire penală din motiv că fapta sa nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (5), art. 243 alin. (3) lit. b) din Codul penal, cu reabilitarea integrală a reclamantului așa cum prevede legislația procesual penală, (f.d. 213-219, volumul I).

Astfel, instanța de judecată concluzionează că reclamantul Moraru Mihail în perioada 20 septembrie 2016 - 2 februarie 2017 s-a aflat în detenție, fiindu-i aplicată măsura preventivă sub forma de arest preventiv, în perioada 2 februarie 2017 - 12 aprilie 2017 i s-a aplicat măsura preventivă sub formă de arest la domiciliu, iar în perioada 12 aprilie 2017 -13 mai 2017 i s-a aplicat măsura preventivă sub formă de liberare sub control judiciar cu interdicția de a nu părăsi țara pentru o perioadă de 30 zile, respectiv s-a aflat în arest preventiv în total 135 zile, în arest la domiciliu 70 zile și sub control judiciar 30 zile.

Conform art. 20 alin. (1) și (2) din Constituția Republicii Moldova, orice persoană are dreptul la satisfacţie efectivă din partea instanţelor judecătoreşti competente împotriva actelor care violează drepturile, libertăţile şi interesele sale legitime. Nici o lege nu poate îngrădi accesul la justiţie.

Conform art. 53 alin. (2) din Constituția Republicii Moldova, statul răspunde patrimonial, potrivit legii, pentru prejudiciile cauzate prin erorile săvârșite în procesele penale de către organele de anchetă şi instanţele judecătoreşti.

Art. 1 din Legea nr. 1545 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii şi ale instanţelor judecătoreşti, reglementează că prezenta lege constituie actul legislativ de bază care reglementează cazurile, modul şi condițiile de răspundere patrimonială a statului pentru prejudiciul cauzat prin acțiunile ilicite comise în procesele penale şi contravenţionale de organele de urmărire penală, de procuratură şi de instanţele judecătoreşti.

Conform art. 2 al Legii nominalizate, prin acțiuni ilicite se are în vedere - acțiuni sau inacțiuni ale organului împuternicit să examineze cazurile cu privire la contravenții, ale organului de urmărire penală sau ale instanței de judecată, care exclud vinovăția

acestora, al căror caracter ilegal se manifestă prin încălcarea principiului general, potrivit căruia nici o persoană nevinovată nu poate fi trasă la răspundere şi nu poate fi judecată, (erori) ori fapte ale persoanelor cu funcţie de răspundere din organul de urmărire penală sau din instanţa de judecată, manifestate prin încălcarea intenționată a normelor procedurale şi materiale în timpul procedurii penale sau contravenționale (infracțiuni).

Conform art. 3, alin. (1) al aceleași Legi, este reparabil prejudiciul material şi moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma:

a) reţinerii ilegale, aplicării ilegale a măsurilor preventive sub formă de arest, de declaraţie de a nu părăsi localitatea sau ţara, tragerii ilegale la răspundere penală;

b) condamnării ilegale, confiscării ilegale a averii, supunerii ilegale la muncă neremunerată în folosul comunităţii;

c) efectuării ilegale, în cazul urmăririi penale ori judecării cauzei penale, a percheziţiei, ridicării, punerii ilegale sub sechestru a averii, eliberării sau suspendării ilegale din lucru (funcţie), precum şi în urma altor acţiuni de procedură care limitează drepturile persoanelor fizice sau juridice;

d) supunerii ilegale la arest contravenţional, reţinerii contravenţionale ilegale sau aplicării ilegale a amenzii contravenţionale de către instanţa de judecată;

e) efectuării măsurilor speciale de investigaţii cu încălcarea prevederilor legislaţiei;

f) ridicării ilegale a documentelor contabile, a altor documente, a banilor, a ştampilelor, precum şi în urma blocării conturilor bancare.

Conform art. 10 din Legea nr. 1545/1998, dreptul persoanei fizice la repararea prejudiciului moral în mărimea şi în modul stabilite de prezenta lege apare în cazurile specificate la art.6.

Raportând prevederile legale aplicabile în litigiul dedus judecății la circumstanțele de fapt constatate în cadrul ședinței de judecată și confirmate prin materialul probator administrat, instanța de judecată atestă existenta unei ordonanțe de scoatere de sub urmărire penală în privința lui Moraru Mihail, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (5), art. 243 alin. (3) lit. b) din Codul penal.

Instanța scoate în evidență prevederile art. 284 alin. (2) din Codul de procedură penală, în conformitate cu care ordonanța de scoatere de sub urmărire penală duce la reabilitarea deplină a învinuitului, iar potrivit prevederilor art. 23 alin. (3) din același Cod, persoana achitată sau în privința căreia s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală ori încetarea urmăririi penale pe temei de reabilitare are dreptul să fie repusă în drepturile personale pierdute, precum şi să fie despăgubită pentru prejudiciul care i-a fost cauzat.

Relevante speței îi sunt și prevederile art. 524 din Codul de procedură penală, potrivit cărora, persoanele cărora, în cursul procesului penal, prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală sau ale instanțelor judecătorești, li s-a cauzat un prejudiciu material sau moral au dreptul la despăgubire echitabilă în conformitate cu prevederile legislației cu privire la modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală şi ale instanţelor judecătoreşti.

Potrivit art. 5 § 1 și 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertate, cu excepția cazurilor următoare și în conformitate cu o procedură prevăzută de lege:

(a) detenția legală a unei persoane după condamnarea de către un tribunal competent;

(b) arestarea sau detenția legală a unei persoane pentru neîndeplinirea unei obligații legale impuse de un tribunal sau pentru a asigura executarea unei obligații legale;

(c) arestarea sau detenția legală a unei persoane efectuate pentru a o aduce în fața autorității judiciare competente pe baza unei bănuieli rezonabile că a comis o infracțiune sau atunci când se consideră în mod rezonabil că este necesar pentru a preveni comiterea unei infracțiuni sau fuga după comiterea acesteia.

Orice persoană arestată sau deținută în conformitate cu dispozițiile paragrafului 1 (c) din acest articol are dreptul să fie judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în așteptarea procesului. Eliberarea poate fi condiționată de garanții pentru a se prezenta la proces

Astfel, cadrul legal enunțat mai sus confirmă că în speță Moraru Mihail dispune de dreptul subiectiv la repararea prejudiciului moral cauzat prin tragere ilegală la răspundere penală, contrar criticilor invocate de pârât și de intervenientul accesoriu în referință, în condițiile în care în privința acestuia au fost întreprinse acțiuni de reţinere ilegală, de aplicare a măsurilor preventive sub formă de arest, de declaraţie de a nu părăsi localitatea sau ţara, de tragere ilegale la răspundere penală.

În consecința acestei situații apare obligația de compensare a prejudiciului cauzat reclamantului Moraru Mihail, prin erorile organului de urmărire penală, obligație care este pusă în seama bugetului de stat, conform art. 13 alin. (1) din Legea nr. 1545/1998.

Instanța de judecată stabilește că necesitatea reparării prejudiciului moral reiese din conținutul art. 10 al Legii nr. 1545/1998, care stipulează expres că dreptul persoanei fizice la repararea prejudiciului moral în mărimea şi în modul stabilit de prezenta lege apare în cazurile specificate la art. 6 (Dreptul la repararea prejudiciului, în mărimea şi modul stabilite de prezenta lege, apare în cazul:

b) scoaterii persoanei de sub urmărire penală sau încetării urmăririi penale pe temeiuri de reabilitare.

În aceste circumstanțe, instanța de judecată va respinge argumentele invocate de către pârât și de intervenientul accesoriu precum că în speță nu sunt întrunite condițiile din Legea nr. 1545/1998, deoarece poziția părții reclamante este întemeiată pe prevederea legală de la lit. b) din norma menționată, care reglementează că este reparabil prejudiciul material şi moral cauzat persoanei fizice în urma scoaterii persoanei de sub urmărire penală.

Cu referire la pretenția reclamantului privind cuantumul prejudiciului moral și încasarea sumelor indicate, instanța de judecată apreciază această solicitare, ca fiind întemeiată parțial, din raționamentele care urmează.

Conform art. 11 alin. (1) - (3) din Legea nr. 1545/1998, mărimea compensaţiei pentru repararea prejudiciului moral se stabileşte de instanţa de judecată în modul prevăzut de prezenta lege. Mărimea concretă a compensaţiei se determină luându-se în considerare: a) gravitatea infracţiunii de a cărei săvârşire a fost învinuită persoana respectivă; b) caracterul şi gravitatea încălcărilor procesuale comise la urmărirea penală şi la examinarea cauzei penale în instanţa de judecată; c) rezonanța pe care a avut-o în

societate informația despre învinuirea persoanei; d) durata urmăririi penale, precum şi durata examinării cauzei penale în instanţa de judecată; e) natura dreptului personal lezat şi locul lui în sistemul de valori al persoanei; f) suferinţele fizice, caracterul şi gradul suferinţelor psihice; g) măsura în care compensaţia bănească poate atenua suferinţele fizice şi psihice cauzate; h) durata aflării nelegitime a persoanei în detenţie. Instanţa de judecată va determina mărimea compensaţiei şi în baza criteriilor specificate la art. 219 alin. (4) din Codul de procedură penală. În toate cazurile, instanţa de judecată se va baza pe principiile compensării rezonabile şi echitabile a prejudiciului moral.

În conformitate cu prevederile art. 219 alin. (4) din Codul de procedură penală, la evaluarea cuantumului despăgubirilor materiale ale prejudiciului moral, instanţa de judecată ia în considerare suferinţele fizice ale victimei, prejudiciul agrement sau estetic, pierderea speranței în viață, pierderea onoarei prin defăimare, suferinţele psihice provocate de decesul rudelor apropiate etc.

Conform art. 2036 din Codul civil, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege, instanţa de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparaţia prejudiciului prin plata de despăgubiri. Prejudiciul moral se repară indiferent de existenţa şi întinderea prejudiciului patrimonial. Reparaţia prejudiciului moral se face şi în lipsa vinovăţiei autorului, faptei ilicite în cazul în care prejudiciul este cauzat prin condamnare ilegală, atragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a arestului preventiv sau a declaraţiei scrise de a nu părăsi localitatea, aplicarea ilegală în calitate de sancţiune administrativă a arestului, muncii neremunerate în folosul comunităţii şi în alte cazuri prevăzute de lege. Dacă legea nu prevede altfel, simpla constatare a încălcării unui drept sau interes recunoscut de lege fără plata de despăgubiri oferă satisfacţie echitabilă persoanei vătămate doar cînd aceasta corespunde cu natura dreptului sau interesului recunoscut de lege încălcat şi persoana vătămată astfel va putea obţine o valoare nepatrimonială superioară prejudiciului moral suferit. Dreptul la despăgubire pentru atingerile aduse drepturilor personale nepatrimoniale poate fi cesionat numai în cazul în care a fost stabilit printr-o tranzacţie sau printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

Conform art. 2037 din Codul civil, mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul şi gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiţie a răspunderii, şi de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate. Caracterul şi gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrângerea posibilităților de viață familială şi socială, precum şi statutul social al persoanei vătămate. La determinarea despăgubirii, instanța de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare şi, pe de altă parte, ia în cont particularitățile cazului.

Prin urmare, la aprecierea mărimii prejudiciului moral cauzat reclamantului Moraru Mihail instanța judecătorească va lua în considerație aspectele relevante speței și care urmează a fi expuse infra.

În acest context, instanța de judecată reține faptul că Moraru Mihail, prin ordonanța din 15 septembrie 2016 a fost pus sub învinuire în cauza penală nr. *****, incriminându-i săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (5), art. 243 alin (3), lit. b) din Codul penal, ca urmare lui Moraru Mihail, fiindu-i aplicate măsuri preventive, în perioada 20 septembrie 2016 - 2 februarie 2017 s-a aflat în detenție, fiindu-i aplicată măsura preventivă sub forma de arest preventiv, în perioada 2 februarie 2017 - 12 aprilie 2017 i s-a aplicat măsura preventivă sub formă de arest la domiciliu, iar în perioada 12 aprilie 2017 - 13 mai 2017 i s-a aplicat măsura preventivă sub formă de liberare sub control judiciar cu interdicția de a nu părăsi țara pentru o perioadă de 30 zile, respectiv s-a aflat în arest preventiv în total 135 zile, în arest la domiciliu 70 zile și sub control judiciar 30 zile, totodată de către organul de urmărire penală au fost efectuate percheziții în domiciliul lui Moraru Mihail.

Iar, prin ordonanța procurorului în Procuratura Anticorupție din 30 septembrie 2020, s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală a învinuitului Moraru Mihail din motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (5), art. 243 alin. (3) lit. b) din Codul penal, ceea ce constituie motiv de reabilitare, deoarece art. 2 alin. (1) din Legea nr. 1545/1998 indică expres că, caracterul ilegal al acţiunilor ilicite pentru care se poate angaja răspunderea statului, se manifestă prin încălcarea principiului general, potrivit căruia nici o persoană nevinovată nu poate fi trasă la răspundere şi nu poate fi judecată, este absolut evident că punerea reclamantului sub învinuire prin ordonanța din 15 septembrie 2016, a adus atingere principiului general, potrivit căruia nici o persoană nevinovată nu poate fi trasă la răspundere, iar în situaţia în care în speţă, sunt întrunite condiţiile stabilite de art. 3 alin. (1) lit. a) şi art. 6 lit. b) din Legea 1545, instanţa de judecată apreciază că Moraru Mihail are dreptul de a-i fi compensat prejudiciul suportat.

Instanța de judecată evocă faptul că la momentul punerii sub învinuire a persoanei, reprezentanţii statului, nu au întreprins toate acţiunile în vederea elucidării tuturor circumstanțelor cauzei, inclusiv a celor care indicau asupra neîntrunirii în faptele lui Moraru Mihail a elementelor infracţiunii incriminate.

Or, prin hotărârea nr. 26 din 23 noiembrie 2010 Curtea Constituțională a indicat că ținerea persoanei sub suspiciunea de comitere a unei infracțiuni, este o acțiune de tragere a persoanei la răspundere penală, constatând în același timp că recunoașterea calității de bănuit presupune nu numai drepturi procesuale, dar și restrângerea drepturilor constituționale legate de libertatea persoanei, dreptul la libera circulație ș.a. În cazul recunoașterii calității de bănuit, pe cel de-al treilea temei – prin ordonanță, persoana este supusă unor restrângeri, manifestate prin imposibilitatea legalizării unor acte (spre exemplu, de identitate), consemnarea faptului respectiv în cazierul judiciar, în cazul când persoana este nevinovată, suferința psihologică, cauzată de suspectarea de comiterea unei infracțiuni, atitudinea societății și a victimei ș.a.

Astfel, în rezultatul acțiunilor de urmărire penală, reclamantul a fost privat de libertate, a fost mediatizat pe larg reținerea acestuia și acuzațiile ce se impută, aducându-i atingere onoarei, demnității și reputației profesionale, precum și subminând încrederea în puterea judecătorească ce se exercită numai prin instanța judecătorească în persoana judecătorului, unicul purtător al acestei puteri.

În acest sens, instanța de judecată evocă că evaluarea daunelor morale sub aspectul criteriilor care vor sta la baza cuantumului despăgubirilor, trebuie să fie obiective.

Un rol important în determinarea mărimii prejudiciului îl constituie și statutul reclamantului și poziția socială a acestuia este un alt criteriu obiectiv de evaluare a impactului procedurilor aplicate în privința sa, ceea ce în mod repetat face diferită prezenta cauză de alte cauze civile examinate de către instanțele de judecată sub egida Legii nr. 1545/1998.

Apreciind înscrisurile anexate la dosar, și argumentele ordonanței procurorului în Procuratura Anticorupție din 30 septembrie 2020, se deduce în mare parte că procedura de urmărire penală a avut loc în legătură cu soluția judiciară adoptată de către reclamant la soluționarea a unei cereri privind eliberarea ordonanței judecătorești.

De asemenea, până în prezent reclamantul este supus criticilor și investigațiilor jurnalistice, inclusiv media în legătură cu urmărirea penală începută încă la 15 septembrie 2016, precum că este implicat în dosarul „Laundromat”, schemă de spălare a banilor din Federația Rusă prin intermediul instanțelor de judecată moldovenești.

Astfel, reclamantului prin urmărirea penală în perioada a celor 4 ani de zile i se aduce atingerea inclusiv și reputației profesionale a acestuia în calitate de judecător.

În consecință, instanța de judecată conchide că Moraru Mihail a fost pus sub învinuire pentru o faptă, or într-o finalitate, a fost scos de sub urmărire penală, astfel, acțiunile organului de urmărire penală și ale procuraturii se apreciază în sensul legii, ca fiind ilicite în sine, iar caracterul lor ilicit se manifestă prin încălcarea principiului general, potrivit căruia nici o persoană nevinovată nu poate fi trasă la răspundere penală.

Astfel, se apreciază critic argumentele invocate de către partea oponentă că nu există nici o hotărâre prin care s-ar constata caracterul ilicit al acțiunilor de urmărire penală, or actul final, ordonanța de scoatere de sub urmărire penală conchide că nu a existat acea bănuială rezonabilă și nu au fost administrate probe în confirmarea vinovăției reclamantului în săvârșirea infracțiunii de care a fost învinuit.

La fel, instanța de judecată apreciază critic și argumentele precum că pe capătul de acuzare în baza art. 307, alin. (2), lit. c) din Codul penal nu este nici o soluție finală și instanța de judecată nu ar putea să se expună asupra unui prejudiciu moral, or reținerea, aplicarea și prelungirea măsurilor preventive, percheziţiile, au avut loc în baza faptei incriminate în baza art. 42 alin. (5), 243 alin. (3) lit. b) din Codul penal, adică până la conexarea cu învinuirea adusă pe art. 307 alin. (2) lit. c) din Codul penal, iar instanței de judecată nu i s-au prezentat careva date precum că au fost aplicate careva măsuri preventive pe acest ultim segment.

Instanța de judecată va determina mărimea compensației şi în baza criteriilor specificate și la art. 219 alin. (4) din Codul de procedură penală și se va baza pe

principiile compensării rezonabile şi echitabile a prejudiciului moral, iar obligat de repararea prejudiciului moral în cazul din speță este Statul.

Instanța de judecată va reține argumentele invocate de reclamant ce se referă la suferințele psihologice și afectarea stării emoționale, din moment ce participarea la acțiunile procesuale, întocmirea actelor de procedură, menținerea lui în stare de arest preventiv, arest la domiciliu și control judiciar care au creat un disconfort vădit reclamantului și au condiționat stările specificate de Moraru Mihail în cererea de chemare în judecată.

Instanţa de judecată relevă că Curtea Europeană a Drepturilor Omului a făcut o serie de aprecieri notabile în ceea ce priveşte proba prejudiciului moral, constatînd în repetate rînduri că proba faptei ilicite este suficientă, urmînd ca prejudiciul şi raportul de cauzalitate să fie prezumate, instanţele urmînd să deducă producerea prejudiciului moral din simpla existenţă a faptei ilicite de natură să producă un asemenea prejudiciu și a împrejurărilor în care a fost săvîrșită, soluţia fiind determinată de caracterul subiectiv, intern al prejudiciului moral, proba sa directă fiind practic imposibilă (cauza *A. împotriva Norvegiei*, nr. 28070/06, 9 aprilie 2009).

În cauzele *Danev împotriva Bulgariei și Iovtchev împotriva Bulgariei*, CtEDO a reținut în esență încălcarea Convenţiei pentru Apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăţilor Fundamentale, după ce a considerat că abordarea formalistă a instanţelor naţionale, care atribuiseră reclamantului obligaţia de a dovedi existenţa unui prejudiciu moral cauzat de fapta ilegală, prin dovezi susceptibile să confirme manifestări externe ale suferinţelor lui fizice sau psihologice, avuseseră ca rezultat privarea reclamantului de despăgubirea pe care ar fi trebuit să o obţină.

La stabilirea cuantumului prejudiciului moral, instanța de judecată a aplicat modalitatea de evaluare a prejudiciului moral cu cea reflectată în cauza *Moldoveanu vs Moldova* (53660/15), prin care s-a constatat violarea Art. 5 § 1 (c) (Arest sau detenție legală. Lipsa bănuielii rezonabile că reclamanta ar fi comis o infracțiune), aceasta constituind un reper în contextul în care reclamanta fusese pentru 40 zile în arest preventiv, CtEDO a acordat cu titlu de despăgubire morală suma de 7 500 euro.

Estimând circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, luând în considerare suferințele suportate de către Moraru Mihail, ținând cont de perioada în care reclamantul s-a aflat sub urmărire penală, stresul și efectele psihologice provocate, disconfortul suportat, statutul în societate, instanța de judecată concluzionează că suma de 300 000 lei reprezintă o satisfacție echitabilă în vederea reparării prejudiciului moral suportat.

Prin urmare, instanța de judecată notează că pretenția de reparare a prejudiciului moral în cealaltă parte urmează a fi respinsă ca nefondată, deoarece nu s-au atestat alte criterii de prejudiciere morală decât cele evidențiate anterior și reclamantul nu a probat faptul agravării stării sale de sănătate și la momentul actual sau alte aspecte care ar releva o prejudiciere mai mare decât cea atestată de instanța de judecată.

Instanța nu va reține argumentul pârâtului precum că, însăși constatarea încălcării este o satisfacție echitabilă, la caz. Or, potrivit jurisprudenței CtEDO, o decizie sau o măsură favorabilă unui reclamant nu este, în principiu, suficientă pentru a-i lipsi statutul de victimă, cu excepția cazului în care autoritățile naționale au recunoscut, în mod expres

sau în fond, și apoi au oferit recurs pentru încălcarea Convenției (a se vedea *Amuur contra Franței, 25 iunie 1996, § 36*).

La fel, CtEDO în jurisprudenţa sa a reiterat că o decizie pronunţată în favoarea reclamantului nu este, în principiu, suficientă pentru a-l priva de statutul de „victimă", decât dacă autorităţile naţionale au recunoscut, în mod explicit sau în substanţă, şi ulterior au reparat violarea Convenţiei *(cauza Ganea v. Moldova, cererea nr.247A/06, din 17.05.2011, §18).*

În conformitate cu prevederile art. 41 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenţiei sau a Protocoalelor sale şi dacă dreptul intern al Înaltei Părţi Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecinţelor acestei încălcări, Curtea acordă părţii lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.

În conformitate cu art. 82 din Codul de procedură civilă: cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat şi din cheltuielile de judecare a cauzei.

Conform art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului –proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

Instanța de judecată constată că deși reclamantul prin cererea de chemare în judecată a solicitat încasarea din contul bugetului de stat, prin intermediul pârâtului Ministerul Justiției a altor cheltuieli de judecată suportate la judecare acțiunii, acesta nu a detaliat cuantumul și tipul acestor cheltuieli nici prin depunerea unei cereri de concretizare și nici în cadrul ședințelor de judecată, motiv din care acest capăt de cerere urmează a fi respins, reclamantul urmând să depună diligența necesară în vederea expunerii și argumentării acestor cheltuieli.

În conformitate cu art.art. 236, 238-241 Cod de procedură civilă al Republicii Moldova, instanţa de judecată –

h o t ă r ă ş t e :

Se admite parțial cererea de chemare în judecată înaintată de către Moraru Mihail împotriva Ministerului Justiției al R.Moldova, intervenient accesoriu Procuratura Generală a R.Moldova cu privire la repararea prejudiciului moral, precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

Se încasează din bugetul de stat prin intermediul Ministerului Justiției al R.Moldova în beneficiul lui Moraru Mihail, născut la*****cod numeric personal***** domiciliat în*****suma de 300000 (trei sute mii) lei cu titlu de prejudiciu moral.

În rest, se respinge ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată înaintată de către Moraru Mihail împotriva Ministerului Justiției al R.Moldova, intervenient accesoriu Procuratura Generală a R.Moldova cu privire la repararea prejudiciului moral, precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

Hotărârea cu drept de apel la Curtea de Apel Chişinău în termen de 30 zile din data pronunţării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Centru).

Preşedintele şedinţei,
judecătorul Constantin Roșca